

הנשיאים הגנרלים

ג'ורג' וושינגטון, הנשיא הראשון (1777—1789), נתמנה במלחמת השחרור כמפקד ראשי של הצבא הקונטיננטלי. היה יורד הור עידה שקיבלה את החוקה (הנכד) חית). נתמנה, פה אחד, כנשיא.

אנדרו ג'אקסון, הנשיא השביעי (1829). בשנת 1812 ניצח בקרב הגדול היחיד ליד ניואורליאנס, הצטיין במלחמות נגד האינדיאנים. הוא נבחר לנשיאות כנציג החלוצים הקיטנים, אויב העשירים והאצילים.

ויליאם הנרי האריסון, הנשיא התשיעי (1841), נחל נצחונות מזהירים במלחמות נגד מנהיגי האינדיאנים סקומזה וגם נגד הבריטים. הוא היה הראשון שהפעיל את התעמולה המודרנית.

זכרי טיילר, הנשיא ה-12 (1849—1850), חייל מקצועי שהצטיין במלחמות נגד האנגלים והאינדיאנים, נחל נצחון מזהיר במלחמות נגד מקסיקו, נתמנה כתוצאה מכך כמועמד לנשיאות. מת ב-1850.

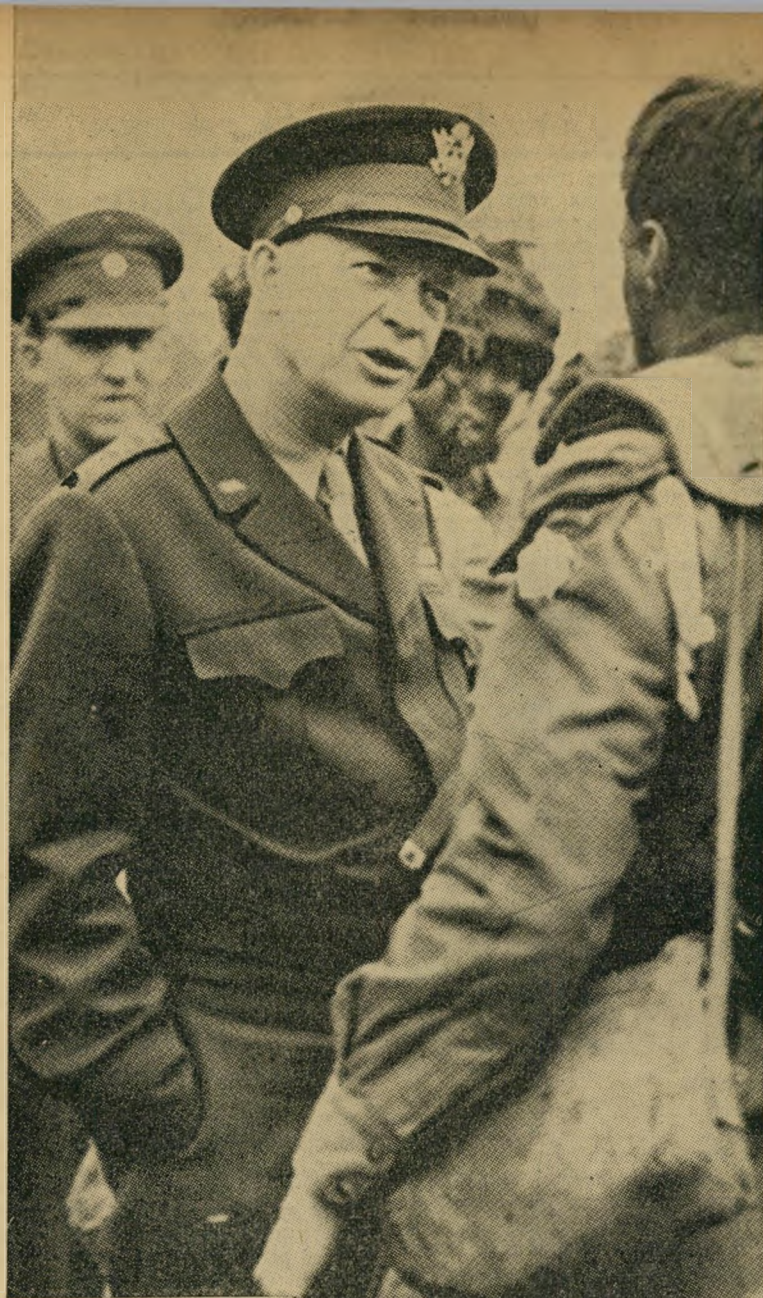
פראנקלין פירס, הנשיא ה-14 (1853—1857), עורך דין בעל נסיון לאומניות שהצטרף למתנדבים במלחמה נגד מקסיקו, עלה לדרגת בריגדיר גנרל, פייס את הדרום, התנגד למלחמת האזרחים.

אוליסס ס. גראנט, הנשיא ה-18 (1869—1877), לחם במלחמת האזרחים והפך מפקד ראשי של כוחות הצפון, נחל נצחון מזהיר, נבחר פעמיים כנשיא. נחשב לנשיא הער ביותר בתולדות הארץ.

רוטרפורד ב. הייאם, הנשיא ה-19 (1877—1881), עורך דין שהתנדב לצבא במלחמת האזרחים, נפצע כמה פעמים, עלה לדרגת מייג'ור גנרל, נבחר נשיא, פייס את הדרום.

ג'יימס א. גארפילד, הנשיא ה-20 (1881), מורה לשפות, כותן דת ועורך דין שהתנדב במלחמת האזרחים והפך מייג'ור גנרל, נבחר מפני ששאר המועמדים לא יכלו להשלים ביניהם. נרצח.

בנז'מין האריסון, הנשיא ה-23 (1889—1893), עורך דין שעלה לדרגת בריגדיר גנרל במלחמת האזרחים, לא הצטיין מכל בחינה שהיא.

”לך הביתה והשאר שם” אומרים קומוניסטים בפאריס לאייק. ספק הוא אם ייהנו הנאה רבה אם ילך בעצתם, יעלה במי קום זה על כס הנשיאות של ארצות הברית.

הרפובליקאים וקודמיהם, שלטו הדמוקרטים משך 20 שנה האחרונות (אך הרפובליקאים שמרו על שלטונם בכמה מחוזות וערים).

הבחירה: הנשיא אינו נבחר בבחירות ישירות, אלא ע”י „אסיפת בוחרים”, בה יש לכל מדינה מספר נציגים (בדומה למספר נציגים בקונגרס). המפלגה הזוכה למספר הרב ביותר של קולות במדינה ממנה את כל הנציגים של אותה מדינה באסיפת הבוחרים. לפיכך יכול להיות לנשיא רוב באסיפת הבוחרים, מבלי שיהיה לו רוב של קולות בכל הארץ (המשל האחרון — טרומן, שזכה בבחירות האחרונות בפחות מ-50% של קולות, אף כי היה לו רוב באסיפת הבוחרים).

המועמדות: לפני שנערכות הבחירות הסופיות בין מועמדי שתי המפלגות הגדולות (ושאר המועמדים הרוצים להעמיד את עצמם), נערך קרב מכריע על מינוי המועמד בכל מפלגה גופא. המועמד נקבע בוועידת המפלגה (קונבנציה), המורכבת מפוליטיקאים מקצועיים. אף כי כל מפלגה מעוניינת במועמד שימשוך את הקולות הרבים ביותר, לא זוכה תמיד המועמד הפופולרי ביותר בוועידה. בכמה מדינות נערכות בחירות מוקדמות („פרימאריז”) רשמיות, בהן קובעים חברי כל מפלגה את שליחיהם לוועידה הבוחרת במועמד הסופי, אולם במדינות אחרות נבחרים השליחים ע”י הפוליטיקאים. אייזנהאואר נחשב כיום כמועמד הפופולרי ביותר בקרב ההמונים, אולם ייתכן שבין הפוליטיקאים הרפובליקאיים המקצועיים יש רוב דוקא למתחרהו, הסנטור רוברט טאפט, שהוא עצמו איש מפלגה מקצועית, בעל דעות ידועות.

אף כי אין כמעט ספק שאייק ייבחר ברוב גדול אם אמנם יועמד כמועמד, המכשול האמיתי בדרכו הוא, איפוא, הקרב על המרעם עומדות עצמה בקרב המפלגה הרפובליקאית. אם יזכה לנצחון בוועידת המפלגה, שתכנס בקיץ, חודש לפני ועידת הדמוקרטים, יש לוט בארבע השנים הקרובות בארצות הברית אדם השונא מלחמה אך יתכוון לקראתה בתקיפות, אדם שפעולתו העיקרית תהיה לחזק את הקשרים בין ארצות הברית ובין מדינות אירופה והמרחב האפריקאייאסיאתי.

שני נשיאים? הנשיא ה-32, הארי טרומאן (מימין) עולה במדרגות לצד מי שרבים מקוים כי יהיה הנשיא ה-33 — אייק. בכל דבריו שיבח טרומאן את הגנרל כחייל גדול, אף כי נתן להבין שלדעתו אין זה מעטק של חייל לעסוק בענייני מדיניות.

העמידה על המשמר היא מחיר החופש — סיסמה זו, שניתנה ע”י אייק למפקדת האמנה האטלנטית, תהיה בלי ספק סיוע מדיניותו אם ייבחר לנשיא. הדגל הירוק הזהוב, הנושא שתי חרבות (סמל העמידה על המשמר) ועלי זית (סמל השלום) מוגש לאייק ע”י נציגי 8 מבין 12 ארצות האמנה.